

LATVIJAS REPUBLIKAS UZŅĒMUMU REĢISTRS

Pērses ielā 2, Rīgā, LV-1011 Reģ.-Nr.90000270634·Tālr. (371) 6 7031 703, fakss (371) 6 7031 793
e-pasts: info@ur.gov.lv, www.ur.gov.lv

Rīgā

Uzņēmumu reģistra Konsultatīvās padomes nozaru sēdes PROTOKOLS Nr.1

11.02.2010

Sanāksmi vada:

LR Uzņēmumu reģistra galvenais valsts notārs

Ringolds Balodis

Piedalās:

Uzņēmumu reģistra Konsultatīvās padomes locekļi

Jānis Endziņš

Jānis Kārklīņš

Brigita Tērauda

Ingus Gailums

Uzņēmumu reģistra darbinieki:

LR Uzņēmumu reģistra Juridiskās nodaļas vadītājs

Sandis Karelis

LR Uzņēmumu reģistra Juridiskās nodaļas juriskonsults

Aivars Latkovskis

Pieaicinātie eksperti:

Zv. advokāts, Dr.iur., docents

Aivars Lošmanis

Civiltiesību eksperts, Dr.iur., docents

Lauris Leja

Publisko tiesību eksperts, Dr.iur. cand.

Edvīns Danovskis

Komerctiesību eksperts

Viktors Šadinovs

Zv. Advokāta palīgs

Jānis Lagzdiņš

Protokolē:

LR Uzņēmumu reģistra Juridiskās nodaļas juriskonsulte

Silga Ozoliņa

Darba kārtībā:

1. Kapitālsabiedrības pamatkapitāla apmaksā, izmantojot ieskaitu.

2. SIA dalībnieku sapulču protokolu noformēšanas formālo trūkumu ietekme uz valsts notāra lēmuma tiesiskumu.

Sanāksmi sāk plkst. 14:00

Ringolds Balodis atklāj sēdi un informē klātesošos par darba kārtībā esošajiem jautājumiem.

1. §

Ringolds Balodis lūdz Uzņēmumu reģistra (turpmāk – Reģistrs) pārstāvim ziņot par darba kārtības pirmo jautājumu par kapitālsabiedrības pamatkapitāla apmaksu, izmantojot ieskaitu.

Aivars Latkovskis ziņo: Komerclikuma 151.panta pirmajā daļā noteikts, ka pamatkapitālu apmaksā ar naudu vai mantisko ieguldījumu. Turklāt Komerclikuma 152. panta pirmajā daļā noteikts, ka gadījumā, ja dibināšanas līgumā vai pamatkapitāla palielināšanas noteikumos nav paredzēts mantiskais ieguldījums, pamatkapitāls apmaksājams tikai naudā. Likumdevējs mantisko ieguldījumu uzsver kā alternatīva naudai. No Komerclikuma tiesību normām izriet, ka naudas ieguldījums ir skaidra nauda (Komerclikuma 151.panta pirmā daļa) un bezskaidras naudas norēķins, uz ko norāda Komerclikuma 202.panta otrās daļas 5.punkts, kas apstiprina, ka bankas izsniegta izziņa ir derīga kā apliecinājuma dokuments naudas ieguldījumam. Ieskaits ir viens no saistību tiesību izbeigšanās veidiem, kas pamatots ar abpusēju parādsaistību, tāpēc pēc līdzības Reģistrs ieskaitu skata līdzīgi kā sakritumu. A.Strupiša Komerclikuma komentāros arī aprakstīts, ka pamatkapitālam ir adekvāti jābūt nosegtam ar naudu vai mantu. Tāpēc, lai aizsargātu trešās personas un aizsargātos no fiktīviem darījumiem, ir nepieciešams novērtējums parāda kapitalizācijas gadījumā. Pēc līdzības parādu kapitalizāciju vērtē līdzīgi kā ieskaitu. Līdz ar to atbilstoši Komerclikuma noteikumiem Reģistrs ieskaitu uztver kā mantisko ieguldījumu un uzskata par nepieciešamu to novērtēt.

Iepazīstina ar **Aigara Strupiša** viedokli izskatāmajā jautājumā. A.Strupišs atbalsta Reģistra praksi. Papildus jau minētajam, uzsver, ka ieskaits kā saistību izbeigšanās veids ir tikai alternatīvs izpildījumam un tā patiesā vērtība it kā nav zināma, tāpēc ieskaits būtu jāvērtē analogiski kā sakritums. Līdz ar to tam vajadzīgs novērtējums. Komerclikuma normas par mantisko ieguldījumu ierobežo civiltiesību vispārīgo principu, ka „viss, kas nav aizliegts, ir atļauts”. Šajā gadījumā, ja ieskaits tieši nav aizliegts, tad no pamatkapitāla regulējošo normu teleoloģiskā iztulkojuma izriet, ka ieskaits pielīdzināms mantiskajam ieguldījumam un to nevar uztvert, kā naudas ieguldījumu, tam ir nepieciešams vērtējums.

Jānis Kārklīņš nepiekrīt, ka ieskaits nav iespējams no juridiskā viedokļa. Uz aizdevuma līguma pamata saņemtā nauda jāatmaksā atpakaļ arī ir naudā. Privāttiesības neaizliedz izmantot ieskaitu. Lai gan varētu piekrist Reģistra viedoklim, ka izskatāmo jautājumu var skatīties arī šādi. Bet izvērza jautājumu, vai Reģistrs sasniedz savu mērķi aizsargāt kreditoru intereses? Norāda, ja pastāv iespēja veikt ieskaitu, novērtējumu var vienkārši apiet, ieskaitot kontā naudu un izskaitot to no konta. Par to nekāda pārbaude nenotiek un faktiski kreditori nav aizsargāti. Līdz ar to rodas jautājums – vai naudas izskaitīšana caur kontu ir labāka, nekā pušu savstarpējs akts, kurā puses juridiski nostiprina, ka nauda ir izskaitīta caur kontu. Jāpiekrīt, ja ieskaitu uztver kā prasījuma ieguldīšanu to nepieciešams novērtēt. Taču to var apiet. Pamatkapitālu var palielināt divos veidos – iesniegt vienlaicīgi pamatkapitāla palielināšanas noteikumus un bankas izziņu, kas apliecina pamatkapitāla apmaksu, un, no sākuma iesniedzot pieteikumu, kurā ir norādīts tikai parakstītais pamatkapitāls un paredzot, ka 6 mēnešu laikā var iemaksāt parakstītā pamatkapitāla daļu. Tādējādi, otrajā gadījumā, iesniedzot pieteikumu par pamatkapitāla apmaksu, bankas kvīts/ izziņa pieteikumam nav jāpievieno. Pietiek ar sabiedrības apliecinājumu. Tā rezultātā kreditoru intereses netiek aizsargātas. Reģistrs nepārbauda faktisko pamatkapitāla apmaksu. Vienā gadījumā ir vajadzīga bankas izziņa, bet otrā -nē, atstājot to sabiedrības ieskatā. Tāpēc rodas jautājums, vai Reģistram ir jānodarbojas ar komercsabiedrību interešu uzraudzīšanu vai ievērošanu, vai arī valde par to ir atbildīga, vai šis ieskaits ir likumisks vai nav. Jo, ir citi Komerclikuma panti, kuros paredzēta atbildība par to, ka ieskaits veikts neatbilstoši likuma prasībām. Uzskata, ja ir pozīcija, ka ieskaits nav atļauts, tad tas ir jāneregulē normatīvajos aktos. Un, ja mērķis ir aizsargāt kreditoru intereses, tad nav pieļaujams, ka pamatkapitāla apmaksu var apiet. Secina, ka vai nu jāmaina kārtība, ka, iesniedzot pieteikumu par pamatkapitāla faktisko apmaksu, netiek prasīta bankas izziņa, vai nu jāatsakās no aizlieguma veikt savstarpēju ieskaitu.

Aivars Lošmanis norāda uz Vācijas tiesībām, kur ir noteikts ieskaita aizliegums, proti, skaidri likumā noteikts, ka pamatkapitālā aizliegts ieskaitīt ieguldījumu prasījumus. Acīmredzot tas ir mantas saglabāšanas princips. Un Vācijā cīnās par to lai pamatkapitālā būtu ieguldīta tāda manta, kas reāli ir novērtēta, un pamatkapitāls reāli ir. Atbalsta, lai Komerclikumā tiktu ierakstīts ieskaita aizliegums.

Jānis Endziņš atbalsta esošo Reģistra pozīciju. Pēc būtības uzskata, ka nevajadzētu atļaut ieskaitu, jo svarīgi, ka pamatkapitāls tiek apmaksāts ar ekonomiski šobrīd novērtējamu aktīvu – nauda, lietas. Pievienojas Reģistra paustajam viedoklim un interpretācijai. Papildinot J.Kārklīņa minēto, norāda, ka likums nosaka, kā var apmaksāt pamatkapitālu – ar naudu un mantisko ieguldījumu. Tas ir izsmeļošs uzskaitījums. Ir imperatīvi pateikts – nauda vai manta. Savukārt, par mantiskā ieguldījuma priekšmetu var būt ķermeniskas un bezķermeniskas lietas. Tādējādi, runājot par bezķermeniskām lietām, nonāk arī līdz prasījuma tiesībām. Uzskata, ja prasījuma tiesības uztver kā mantu, tad tās varētu ieguldīt pamatkapitālā. Šādu pieeju Reģistrs visu laiku ir praktizējis. Aicina arī tā turpināt.

Norāda, ka savulaik ir pētīts jautājums par parādu kapitalizāciju. Ir atsevišķas valstis, kur parādu kapitalizācija tiek uzskatīts kā naudas ieguldījums. Nenotiek nekāda prasījumu tiesību vērtēšana. Pretēji tam, pauž uzskatu, ka prasījuma tiesības ir jānovērtē.

Sandis Karelis piekrīt J.Kārklīņa viedoklim, ka var apiet šo faktisko pamatkapitāla apmaksu, ja to dara divās pakāpēs. Jānovērš tas, ja uzreiz ir samaksāts viss parakstītais pamatkapitāls, tad prasām bankas izsniegtu izziņu, ja vēlāk paziņo par pamatkapitāla apmaksas stāvokli, tad pietiek ar pašas sabiedrības paziņojumu par pamatkapitāla apmaksu un precizētu dalībnieku reģistru. Atbildību pret tām amatpersonām, kas būtu darijušas ko pretlikumīgu, saglabājot.

Lauris Leja piekrīt J.Kārklīņa minētajam par pamatkapitāla apmaksu. Reģistra prakse ir tāda, ja pamatkapitāls tiek apmaksāts naudā, Reģistrs pat ne vienmēr prasa bankas izziņu, bieži vien pietiek ar uzņēmuma paša izsniegtu izziņu, ka pamatkapitāla apmaksu ir saņemta.

Par ieskaitu – uzskata, ka ir jānošķir divi gadījumi, proti, viens, ja ir prasījumi pret trešo personu, otrs, ja ir prasījumi pret pašu sabiedrību. Gadījumā ja ir prasījums pret pašu sabiedrību, kā to novērtēt? Kā novērtēt, vai prasījums pret sabiedrību ir vairāk vai mazāk vērts. Kāds pamats sabiedrībai ir apšaubīt, ka viņas parāds ir mazāk vērts, nekā nauda. Tāpēc ir pamatots jautājums, vai gadījumos, kad ir prasījumi pret sabiedrību, ir vajadzība pēc vērtētāja?

Brigita Tērauda uzskata, ka revīzija ir apgrūtināša pārmērīgo finanšu resursu ieguldījumu dēļ, kad tiek kapitalizēti dalībnieku parādi pret sabiedrību, nevis trešo personu. Ja dalībnieka aizdevums tiek kapitalizēts, revīzija ir patiess apgrūtinājums. Iespējams, tas tiešām nav nepieciešams.

Ingus Gailums uzskata, ka ar parādu kapitalizāciju normatīvajā regulējumā viss ir kārtībā. Satrauc prasījuma tiesības, kuras izmantotu pamatkapitālu palielinot no ārpuses, proti, prasījums pret sabiedrību ir trešajai personai.

Viktors Šadinovs uzskata, ka jautājums faktiski ir par sabiedrības saimniecisko stāvokli vispār kā tādu. Tas, ka faktiski daļa ieguldījuma nav veikta, vēl nenozīmē, ka sabiedrība vairs nav spējīga norēķināties ar kreditoriem. Arī pie nosacījuma, ka pamatkapitāla palielināšanas gadījumā kāda daļa faktiski nav apmaksāta, ar sabiedrības pašu kapitālu viss var būt vislabākajā kārtībā. Tas ar kreditoriem nekā nav saistīts. Daudzos gadījumos nevienam pat nav zināms, ka sabiedrības pamatkapitāla daļa faktiski nav apmaksāta, jo sabiedrība ar savu saimniecisko darbību ir veicinājusi pašu kapitāla augšupeju, kas pat var pārsniegt pamatkapitālu, tādējādi neradot apdraudējumu kreditoru interesēm.

Norāda, ka ieskaits ir divi uz pretējām pusēm vērsti prasījumi. Ieskaitā var būt arī vienpusējs darījums, bet pie pamatkapitāla palielināšanas nevar būt. Tam ir vajadzīgi divi dalībnieki – sabiedrība, kas piedāvā, un kreditors, kas piekrīt kļūt par dalībnieku, dzēšot savu prasījumu. Dalībnieks ir parādā sabiedrībai tikai tajā brīdī, kad viņš parakstās uz jaunizlaistajām daļām. Līdz tam brīdim tikai Sabiedrība dalībniekam ir parādā. Līdz ar to nekāda ieskaits tajā brīdī kā pamats pamatkapitāla palielināšanai nav. Ieskaits rodas tikai tad, kad dalībnieks parakstās uz jaunajām daļām. Tādā gadījumā pamatkapitāla palielināšanas noteikumos jābūt noteiktam, ka ir

atļauts mantiskais ieguldījums. Ja pamatkapitāla palielināšanas noteikumos ir noteikts, ka pamatkapitāla palielināšana notiek ar naudu, tad nekāda kapitalizācija vispār nevar notikt. Līdz ar to ieskaits tajā brīdī, kad attiecības sāk rasties, nemaz nav. Ieskaits var pēc tam izveidoties mākslīgā veidā zināmā mērā. Pamatkapitāla palielināšanas noteikumos uzreiz jāparedz, kas konkrēti jāiegulda, kas var būt par ieguldījuma priekšmetu. Līdz ar to faktiski vienošanās par šo parādu kapitalizāciju jau notiek pirms tam. Līdz ar to dalībniekam ir zināms, ka notiks parāda kapitalizācija un tam nepieciešams vērtējums. Uzskata, ka esošā kārtība ar parādu kapitalizāciju ir apmierinoša.

2. §

Ringolds Balodis aicina S.Kareli ziņot par otro darba kārtības jautājumu par sabiedrības ar ierobežotu atbildību dalībnieku sapulces protokola noformēšanas formālo trūkumu ietekmi uz valsts notāra lēmuma tiesiskumu.

Sandis Karelis ziņo par konkrētu situāciju; Komerclikumā ir uzskaitīti rekvizīti, kas jānorāda dalībnieku sapulces protokolā. T.sk. sabiedrības ar ierobežotu atbildību (turpmāk – SIA) dalībnieku sapulces protokolu jāparaksta sapulces vadītājam un protokolistam. Konkrētajā gadījumā, SIA ir 3 dalībnieki, kas noturējuši dalībnieku sapulci, un paši ir parakstījuši dalībnieku sapulces protokolu. Minēto protokolu nav parakstījis sapulces vadītājs un protokolists. Reģistrā tika saņemts iesniegums, kurā lūgts atcelt Reģistra valsts notāra lēmumu, ar kuru nolemts izdarīt ierakstu komercreģistrā, pamatojoties uz šādu protokolu. Reģistra galvenais valsts notārs neatcēla Reģistra valsts notāra lēmumu, secinot, ka šie rekvizīti (sapulces vadītāja un protokolista paraksti) ir tie, kas apliecina sapulcē notikušo. Ja dalībnieki vienbalsīgi pieņem lēmumu un visi to ar saviem parakstiem apliecina, likumdevēja noteiktais mērķis tiek sasniegts. Šādā gadījumā prasība par dalībnieku sapulces vadītāja un protokolista parakstiem ir formāla. Reģistra ieskatā šajā gadījumā minēto rekvizītu trūkums nav par pamatu valsts notāra lēmuma atcelšanai.

Iepazīstina ar **Aigara Strupiša** pieeju jautājumam, proti, tas dalīts divās daļās. No privāto tiesību viedokļa ir atbalstāma šāda Reģistra nostāja, bet no publisko tiesību viedokļa šādi noformēts dalībnieku sapulces protokols neatbilst likuma prasībām. Likumā „Par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistru” ir noteikts, ka Reģistra valsts notārs vērtē dokumentu atbilstību likuma prasībām. Tātad konkrētajā gadījumā protokols neatbilst likuma prasībām. No tāda viedokļa valsts notāra lēmums būtu šķietami prettiesisks.

Taču par A.Strupiša viedokli Sandis Karelis norāda, ka nevar būt divējāda pieeja, kur mijiedarbība starp privātām un publiskām tiesībām. Vai nu lēmums ir tiesisks un ir spēkā, vai nu lēmums ir prettiesisks. Bet, secinot, ka lēmums ir prettiesisks, galvenajam valsts notāram to būtu vajadzējis atcelt.

Viktors Šadinovs uzskata, ka jāvērtē konkrēti, kādā sabiedrībā rodas šāds gadījums. Situācijā, kad sapulces vadītājs ir valdes priekšsēdētājs, kurš nav sabiedrības dalībnieks, reģistrēt izmaiņas uz šādi noformēta protokola pamata, kuru paraksta tikai dalībnieki, bet neparaksta sapulces vadītājs – valdes priekšsēdētājs, būtu prettiesiski. Tas, ka sapulce ir tiesīga, neatkarīgi no sapulces sasaukšanas laika un veida, ja tajā piedalās visi dalībnieki un visi balso par sapulces norisi, nav saistīts ar protokola noformēšanas prasībām. No tā, ka visi sabiedrības dalībnieki paraksta sapulces protokolu, nevar izdarīt viennozīmīgu secinājumu, ka ar protokolu viss ir kārtībā.

Norāda, ka šajā konkrētajā gadījumā varētu piekrist Reģistra rīcībai, bet nepiekrīt šo ieviest kā principu. Uzskata, ka šī ir konkrēta situācija, bet to nevar vispārināt, nevar veidot atziņu, ka tā drīkst darīt vienmēr.

Norāda, ka ieviešot izmaiņas likumā (atsevišķi paredzot Reģistra valsts notāram pārbaudāmos rekvizītus gadījumos, kad visi sabiedrības dalībnieki piedalījušies sapulcē un arī parakstījuši protokolu), paralēli jābūt grozījumiem likumā „Par valsts un pašvaldību kapitāla daļām un kapitālsabiedrībām”, jo uz valsts un pašvaldību kapitālsabiedrībām attiecināmi citi noteikumi.

Valsts un pašvaldību kapitālsabiedrībām ir tikai viens dalībnieks, kas varētu sasaukt dalībnieku sapulci, nepaaicinot ne valdi, ne revidentu, turklāt kapitāla daļu turētājs ir politiska persona. Vēlreiz uzstāj, ka situāciju, ja sapulcē piedalās visi sabiedrības dalībnieki un, parakstoties, visi piekrīt sapulces norisei, caur to nevar vispārināt, ka līdz ar to visos šādos gadījumos prasības par protokola noformēšanu nestrādā.

Aivars Lošmanis norāda, ka jautājums ir par Reģistra kompetenci, ko pārbaudīt, izskatot dalībnieku sapulces protokolu. Attiecībā uz privāttiesību dokumentiem, kur jākonstatē to formāla atbilstība normatīvajiem aktiem. Likums nosaka, kādus rekvizītus Reģistra valsts notāram ir jāpārbauda. Tas ir jāievēro! Secina, ka ir jābūt konsekvencei. Publiskajās tiesībās ir jābūt paredzamībai. Ir jāpaļaujas, ka Reģistrs pārbaudīs kaut kādu ziņu minimumu, un ja šo ziņu minimums dokumentā nav, tad Reģistrs neregistrē šādu dokumentu, kas neatbilst likumam. Iespējams vajadzētu veidot sarakstu, kurā detalizētāk norādīt, kādas lietas valsts notāram, izskatot konkrētu dokumentu, ir jāpārbauda.

Edvīns Danovskis norāda, ka persona, kura nav iesniegusi pieteikumu par izmaiņām komercreģistrā, bet kuru ietekmē komercreģistra ieraksts, Reģistra valsts notāra lēmumam var iebilst tikai gadījumā, ja šis lēmums neatbilst īstenībai (dalībnieku sapulcē nolemtajam). Šajā gadījumā valdes loceklis apstrīd valsts notāra lēmumu, atsaucoties uz vienu procesuālu nepilnību, ka valsts notārs ir pieņēmis lēmumu, pamatojoties uz dokumentiem, kas pilnībā neatbilst likuma prasībām. Reģistrs izdara ierakstus tikai pamatojoties uz to informāciju, ko tam iesniedz. Līdz ar to saskaņā ar Administratīvā procesa likumu tas varētu būt procesuāls pārkāpums. Taču, vērtējot procesuālo pārkāpumu nozīmību, tos daļa būtiskos un nebūtiskos. Ja ziņas, kas nav norādītas dalībnieku sapulces protokolā nevarēja nekādā veidā ietekmēt lēmumu pareizību, tad nebūtu pamata atcelt valsts notāra lēmumu.

Uzskata, ka ir svarīgi ievērot tos rekvizītus, kas ir noteikti Komerclikumā. Norāda, ka Reģistra valsts notāram jau sākumā vajadzēja atlikt reģistrāciju. Taču persona, kuru neapmierina lēmums, nevar iebilst pret procesuālu nepilnību, var iebilst tikai par to, ka valsts notāra lēmums neatbilst dalībnieku lēmumam. Lai panāktu izmaiņas komercreģistrā, persona var celt prasību tiesā par dalībnieku lēmuma atzīšanu par spēkā neesošu. Pieļautais procesuālais pārkāpums pats par sevi neaizskar šīs personas tiesības.

Ingus Gailums norāda uz Komerclikuma 285.pantu, kas precīzi nosaka ziņu minimumu, kam ir jābūt iekļautam dalībnieku sapulces protokolā. Šis minimums Reģistra valsts notāram ir jāievēro. Uzskata, ka izmaiņas Komerclikumā, paredzot izņēmumu gadījumus, nav nepieciešamas.

Jānis Kārklīšs norāda, ka dalībnieku lēmums ir tiesisks darījums, kurš var radīt tiesiskas sekas. Līdz ar to dalībnieku lēmuma spēkā esamība ir noteikta likumos. Reģistrs pēc būtības nevar izvērtēt darījuma spēkā esamību pēc kādiem citiem kritērijiem, izņemot likumā noteiktos. Reģistrs var pārbaudīt tikai dokumentu atbilstību formālām likuma prasībām, neiedziļinoties pēc būtības, piemērojot tiesības, analizējot, jo faktiski tā nav reģistra funkcija. Uzskata, ka konkrētajā gadījumā Reģistrs ir pareizi rīkoties pēc loģikas, no taisnīguma un lietderības viedokļa.

Jānis Endziņš uzskata, ka gadījumos, kad visi sabiedrības dalībnieki ir saskanīgi izteikuši savu gribu, paši parakstījuši dokumentu, kurā tas nostiprināts, Reģistram nevajadzētu atteikt reģistrāciju, norādot, ka protokols formāli neatbilst likumam. Pareizāk būtu šādus dokumentus reģistrēt. Piekrīt A.Lošmaņa viedoklim, ka iespējams vajadzētu veidot sarakstu, kurā ietvertas tās prasības, kas valsts notāram jāpārbauda. Piekrīt, ka ir svarīgi, ka, iesniedzot dokumentus, visiem būtu jābūt zināmam, ko Reģistrs pārbaudīs, un ko nepārbaudīs, izskatot dokumentus. Par konkrēto gadījumu norāda, ka Reģistram bija jāvērtē samērīgums. Izsaka atbalstu šobrīd Reģistrā esošajai praksei šajā jautājumā.

Uzskata, ja ir strīdi, tad jāieraksta likumā precīzāk, kas gadījumos, kad visi sabiedrības dalībnieki piedalījušies sapulcē un arī parakstījuši protokolu, Reģistram ir / nav jāpārbauda.

Biruta Tērauda uzskata, ka Reģistra prakse ir ļoti laba, ka situācija ir saprātīgi izvērtēta.

Jānis Lagzdiņš piekrīt, Reģistram dokumenti jāvērtē arī pēc būtības. Nevar padarīt formāli par spēkā neesošu protokolu tikai tāpēc, ka nav formāli ievērotas likuma prasības.

Sandis Karelis norāda, ka agrāk Reģistrā bieži tikušas saņemtas sūdzības par to, ka valde nav sasaukusi dalībnieku sapulci. Tāpēc Komerclikuma 285.pants tika papildināts ar prasību protokolā norādīt institūciju, kas sapulci sasaukusi. Lai ir redzams, ka vismaz formāli, tās personas, kas paraksta protokolu, uzņemas atbildību. Gadījumā, ja sabiedrībā ir 2 dalībnieki, abi piedalās sapulcē un abi ir parakstījuši protokolu, bet valde nav sasaukusi šo sapulci. No Komerclikuma viedokļa neatkarīgi no sasaukšanas veida un laika sapulce ir lemttiesīga (217.p.). Tad šis rekvizīts (prasība norādīt, ka sapulci sasaukusi valde un kad) kļūst pilnīgi nevajadzīgs. Nenorādot sapulci sasaukušo institūciju un sasaukšanas laiku, nekādā veidā netiek ietekmēts sapulces lemttiesīgums. Tāpēc šāda rekvizīta trūkuma dēļ, kam pilnīgi nav nekādas nozīmes šajā sapulces lemttiesīgumā, Reģistra valsts notāram nevajadzētu atteikt reģistrāciju.

Norāda, ka atziņa par dalībnieku sapulču protokolu noformēšanas formālajiem trūkumiem tiks precizēta, jo ar šādu atziņu nebija domāts, ka visos gadījumos atļauts neievērot protokola noformēšanas prasības.

Ringolds Balodis nosaka nākamo Uzņēmumu reģistra Konsultatīvās padomes nozaru sēdi 24.martā plkst. 14.00.

Sanāksmi slēdz plkst. 15:30

Sanāksmes vadītājs

R. Balodis

Protokoliste

S.Ozoliņa